

Vi Adoptiv *familjer*



Barnet i fokus

Tänk om ... alla föräldralösa barn i världen som behöver föräldrar kunde få det!

Som ny ordförande i FFIA är min förhoppning att vi i FFIA ska kunna bidra till att så många barn som möjligt får föräldrar.

Är också en aktiv ideell medlemsverksamhet och ett engagerat bistånd en angelägenhet för att bibehålla FFIA:s helhetssyn på internationella adoptioner? Jag tror det.

Trots att vi ständigt genom media får information om alla föräldralösa barn är dessvärre inte alla dessa barn tillgängliga för adoption. Att FFIA kan utveckla nya kontakter och upprätthålla gamla är en nödvändighet för föreningens fortlevnad, samt att vi har en väl anpassad och lagom kostym för de adoptioner vi genomför. I denna tidning kan ni läsa om hur en adoption från Kenya kan bli ett nytt sätt att adoptera, där man också ges möjlighet att lära känna ett nytt land under en lång tid.

Tre gånger under 80-talet blev min man och jag adoptivföräldrar. Vi påbörjade vårt adoptionsarbete med utredningar och ansökningar under slutet av 70-talet. Då fanns EN adoptionsorganisation att anmäla sig till, ingen valfrihet och väntetiderna var långa. Med ökande väntetider och färre internationella adoptioner kan tiden även nu tyckas mörk.

Men det finns ljus i mörkret. Det finns barn som behöver föräldrar, men vi måste förändra vårt sätt att se på dessa barn. Kan vi, vill vi, är vi mogna att ta emot dem?

NÄR MIN MAN OCH JAG ADOPTERADE VÅRT äldsta barn, som då var tre månader, var det en lycka att ta emot ett så litet barn. Riskfritt? Ja, då trodde vi kanske det. Det har varit, och är fortfarande många lyckliga stunder, men han har en livslång funktionsnedsättning med utvecklingsstörning och autism. Vi är glada att vi adopterade just honom, trots all den kamp vi tvingats föra för hans rättigheter.

Vårt tredje barn var tre och ett halvt år vid adoptionen. Om det vore nu skulle hon ligga på gränsen till att bli ett SN (special needs)-barn, enbart på grund av åldern. Då fanns inga barn som kallades SN-barn, men eftersom alla barn kom från fattiga, mindre utvecklade länder fanns det i alla fall hos oss en viss beredskap på svårigheter.

Nu finns färre och färre små, helt friska barn för internationell adoption. Men antalet barn med SN, dit även de äldre barnen räknas, ökar. Hur kan vi sprida kunskap om att dessa barn finns och behöver föräldrar? Hur förbereder vi familjerna att välja de här barnen? De blir en utmaning för framtiden.

JAG HAR SAMTALAT MED NÅGRA föräldrar som kommit hem med barn i år om deras upplevelser. Adoptionsprocessen är krävande, precis som en vanlig graviditet. Man måste ta ställning till olika frågor, bli granskad, allt för att varje barn ska få det som det behöver.

Familjen Isberg reste hela vägen till inre Mongoliet för att hämta sin andra dotter Lova. Syskonkärleken spirar mellan henne och storasyster Minna, också hon från Kina. Det var "jobbigt innan beslutet" då Lova är ett SN-barn, men de ville

bli fler i familjen och nu har de en snart tvåårig, positiv och glad, ny familjemedlem. "Jag tror inte man ska vara rädd" säger mamma Merja, som trots Lovas funktionsnedsättningar valde att adoptera just henne.

I samtal med Eva Gylling, som med sin man adopterat Johan, får jag veta att i deras hemkommun erbjuder de sociala myndigheterna familjerna att med hjälp av Marte Meo-metoden utveckla sin relation med barnet. Hon har också upplevt stöd av en annan adoptivförälder när stödet från FFIA inte räckte till.

ÄR DET INTE SÅ VI VILL ATT föreningen ska fungera, vi föräldrar finns där för varandra och kan vidarebefordra information om hur det är för andra familjer? De är därför viktigt att vi blir kvar som medlemmar, och kanske kan vi ge något tillbaka till andra föräldrar genom att engagera oss. Så önskar jag att det ska se ut. Och alla ni medlemmar med vuxna adoptivbarn, varför inte ge era barn ett medlemskap i FFIA, så de kan följa vad som pågår i adoptionsvärlden i föreningens medlems-tidning. Adoptionen följer dem genom livet, det vet jag av egen erfarenhet.

Åter till familjen Gylling som valt att adoptera Johan, ett SN-barn med tredelat hjärtfel. Att det valet inte var ett enkelt beslut att fatta för familjen är lätt att förstå. Nu hemkomna visar det sig att Johans hjärta är friskt. Att ett SN-barn efter hemkomsten visar sig inte ha något problem alls är dock inte så vanligt. I stället är det så att även "friska" barn kan ha olika funktionsnedsättningar, som kanske inte visar sig förrän längre fram i barnets liv.

Det finns inga garantier vid en vanlig graviditet, inte heller vid en adoption. Berätta gärna din historia i FFIA:s tidning.

Och tänk om ... det fanns föräldrar till alla barn!

CARIN FREMLING
ORDFÖRANDE FFIA



Familjen Gylling med
lille Johan

Nr 2/2008

Ledarsidan.....	2
Rapport från konoret.....	3
I väntans tider.....	4
Nya styrelsen presenteras.....	6
Seminarium i Kina.....	7
Adoptionsceremonier i Pune.....	8
Att adopteras som femåring.....	11
Rekognosering i Nairobi.....	12
Siri och Maj reser till Kina.....	14
Annonser	16
Träff med Rumänienbarn.....	17
Boktips och notiser.....	18
Medlemsnyheter.....	19
Familjesidan.....	20

... Lilla Nirmitee är nog mest nervös av alla, hon hämtas in från gården och kläs om i en ny liten skraddarsydd grön sari. I rummet där barnen normalt sett brukar äta hålls också sand på stengolvet där det står "God Bless You Nirmitee", och fina snirklar och blommor omger texten ...

Läs reportaget om hur tre små flickor i Pune upptas i sina nya familjer på sid 8-10.

Vi Adoptivfamiljer

Tidning för Familjeföreningen för internationell adoption
Ansvarig utgivare: Carin Fremling
Redaktion:
Ing-Marie Söderberg, Råby 35,
755 94 Uppsala, tel 018-31 74 04
tillraby@telia.com
Kerstin Krebs, Svarvargatan 1:3,
111 49 Stockholm, tel 08-653 21 33
kerstin.krebs@telia.com
Catherine Paterson, Örngatan 4,
431 68 Mölndal, tel 031-16 77 17
catherine@logiken.se
Material till: Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan
Omslagsbilden: Familjen Patel-Eriksson under adoptionsceremonin på Shreevatsa i Pune, Indien.
Foto Monica Samuelsson

issn 1104-2044

Adoptioner i en förändrad värld

I mitten av juli var det hektiska dagar på kontoret. Det var semestertider och inte så många som vanligt som arbetade. Utlandet tar dock aldrig semester så man hade barnbesked på gång, uppföljningsrapporter som strömmade in, familjer som var på resande fot och mycket, mycket mer.

Läget i vår omvärld har förändrats. Som vi skriver i bland annat Nyhetsbrev så kommer det färre barn, främst på grund av att fler adoptioner sker inhemskt och fler länder har sökande som önskar adoptera. I dagsläget kan vi dock inte se att färre personer önskar adoptera – vilket innebär att det blir köer hos adoptionsorganisationerna.

Vi har dock fått indikationer på att antalet ansökningar om medgivande hos kommunerna minskar, både bland ensamstående och par. Det är med all sannolikhet så att de ökade väntetiderna i Vietnam och ökade krav i Kina minskar möjligheterna för samtliga som önskar adoptera, och det gör att många inte ens tänker på adoption som en möjlighet. Tiden rusar iväg och man blir inte yngre medan man väntar... så idag är det nog många som inte ens påbörjar adoptionsprocessen, fastän de skulle vilja adoptera.

DE ALLRA FLESTA ADOPTIVFÖRÄLDRAR ÄR runt 40 år. Att adoptera syskon bli allt svårare att hinna med, om man inte planerat sedan mycket länge. Kanske köar man i flera organisationer redan från början.

Tänk om vi kunde nå ut och nå fram med adoptionsalternativet tidigare. I dagsläget är det oerhört viktigt att tänka adoption i tidigt skede – anmäla sig och köa – för att överhuvudtaget ha en chans att någon gång blir föräldrar. Många adoptivföräldrar jag stött på under åren säger: "Att vi inte adopterade direkt i stället för ytterligare en medicinsk behandling. Att vi inte besparade oss själva sorgen över de barn som inte blev och fokuserade på glädjen över de barn som redan fanns och kunde få oss som föräld-

rar". Men det är väldigt, väldigt lätt att säga så när man står där med facit i hand. Vissa beslut måste få ta tid.

Under nuvarande omständigheter tror jag att enda möjligheten att nå fram är via mun till mun-metoden, få media att skriva en rad då och då om adoptioner.

JA, VI VET!! DET BLIR SÅ TRÅKIGT att höra att inget händer och att det går sakta för er som har ansökan i Kina, i Colombia och även för er som väntar och väntar i kön i Sverige. Men det måste sägas så man vet vad man har framför sig när man börjar sin resa till att bli föräldrar.

Aktuella läget just nu är att vi kan sända ansökan direkt till Colombia och Kina. De som senast fick barnbesked från dessa båda länder har haft sin ansökan i landet cirka 2,5 år.

De som senast sände sina ansökningar till Vietnam hade varit anmälda i vårt register sedan 2003. När man väl sänt ansökan så har man varit hemma med ett barn från Vietnam inom 6-12 månader. Även till Thailand och Indien har vi väntetid på 2-3 år innan man kan sända ansökan till utlandet. För närvarande tillkommer sedan handläggningstiden, det vill säga familjer har haft sin ansökan i omkring 1,5 år i dessa länder, men även här tenderar tiden att öka.

DET ÄR POSITIVT ATT FLER BARN FÅR föräldrar i sina ursprungsländer. Men det finns fortfarande många barn som behöver föräldrar. Vi gör vårt bästa för att ni skall finna varandra, och arbetar allt mer med adop-

FORTSÄTTNING PÅ SIDAN 4

Adoptioner i en ...

FORTSÄTTNINGFRÅN SIDAN 3

tioner av lite äldre barn och barn med särskilda behov. Dessa barn har fått lättare att hitta föräldrar. Ett skäl till detta är förstås handläggningstiden. Det tar tid när man sänder sin ansökan, man hinner landa, känna och tänka efter. Ni blivande föräldrar hinner sätta er in i vilka behov barnen kan ha, vad ni har kapacitet för i er familj. Och beslutet kan ske i lugn och ro.

Ansökan är i landet; beslutet, frågor och kunskap kan fyllas på medan tiden går. Det är mindre stressigt på så vis. Beslutet att adoptera ett äldre barn, barn med särskilda behov kan mogna fram – eller inte. Det är viktigt att känna att ni räcker till, och vad ni räcker till för er i er familj. När ni hört av er till oss så kan det gå olika fort, beroende på land och var er ansökan finns i processen. De senaste adoptionerna från Kina av barn med särskilda behov gick väldigt snabbt enligt det nya systemet.

DET HANDLAR EN HEL DEL OM "ÄLDRE BARN" längre fram i det här numret av Vi Adoptivfamiljer. I kommande nummer kommer vi att skriva mer om barn med särskilda behov. Hör gärna av er till oss för mer information, eller om ni vill komma i kontakt med adoptivföräldrar som har erfarenhet av särskilda behov och/eller äldre barn.

En trevlig sensommar och höst önskar vi alla på FFIA genom

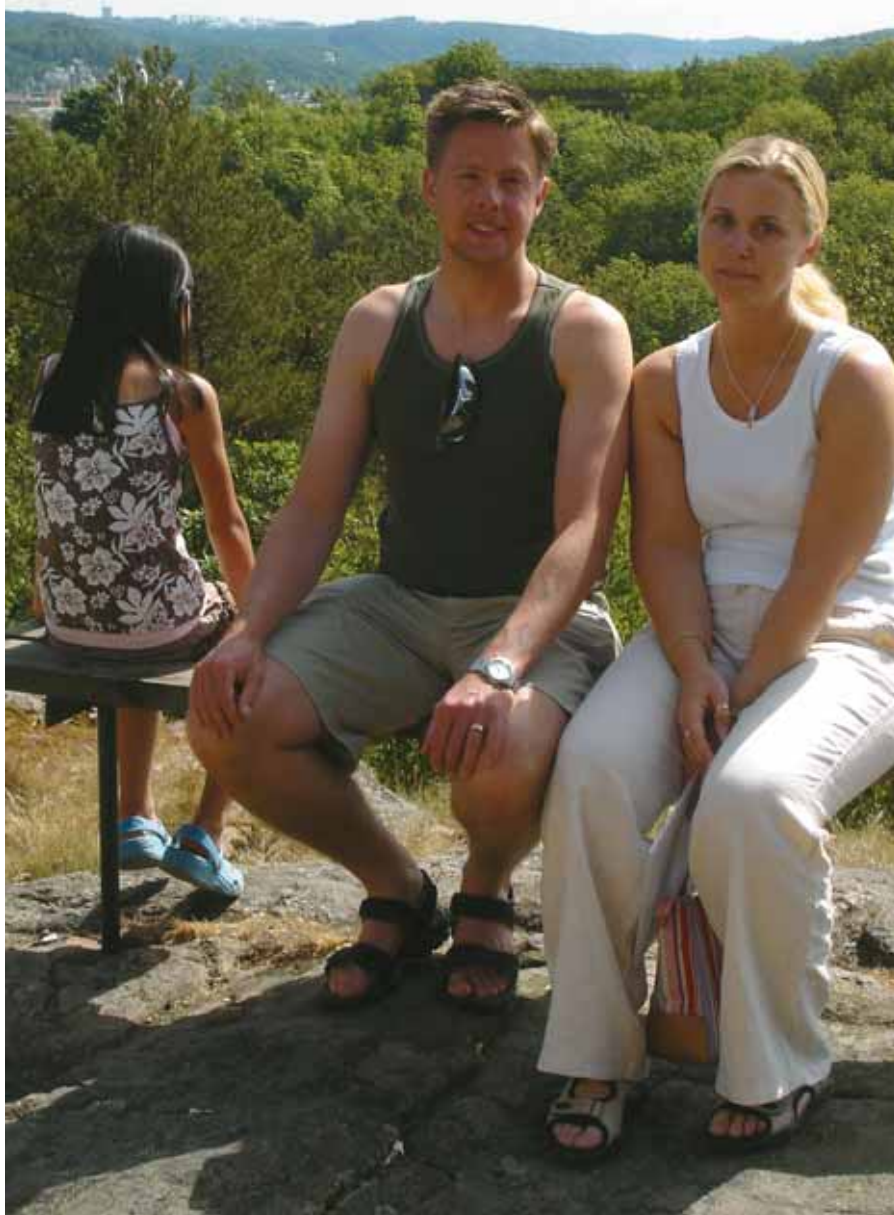
HELÉNE MOHLIN

Att adoptera ett lite äldre barn

Är det svårare att adopteras som lite äldre, jämfört med att adopteras som spädbarn? Och hur är det att bli adoptivförälder till en treåring eller en sexåring, jämfört med en baby?

Skriften "Att bli familj med en sexåring" ger inblick i vad man bör tänka på inför adoption av äldre barn, men ger inte anspråk på att vara heltäckande inom området. Broschyrer ingår i adoptionsorganisationernas skriftserie och kan beställas hos FFIA, pris 25 kr + porto. Adress: adoption@ffia.se. På www.ffia.se kan du se vilka andra skrifter som ingår i serien.

Den som väntar på något gott får verkligen vänta



Annika Andersson, 36, och Hubert Andersson, 32, från Göteborg är en av många tålmodigt väntande familjer i FFIA:s medlemsregister. I ett år och nio månader har de hållit ut – och de skådar ännu inget slut på sin väntan

Det är snart tre år sedan nu som Annika och Hubert Andersson bestämde sig för att adoptera ett barn.

– Redan innan Hubbe och jag träffades visste jag att jag inte kunde få barn, så frågan för oss var: Vill vi bli föräldrar eller inte? Adoption var det självklara alternativet, berättar Annika.

Efter att de anmält sig som adoptionsökande gick de på FFIA:s informationsmöte i Göteborg, ”den var jättebra”. Där kunde många frågetecken rätas ut. Det de uppskattade mest var att få träffa och ställa frågor till vuxna adopterade.

Även den intensivkurs som FFIA ordnade i Röstånga över en helg gav mycket, tycker de. (Numera är det kommunerna som tagit över kurserna för blivande adoptivföräldrar).

VARFÖR VALDE NI JUST KINA?

– Det var helt enkelt ett av de länder vi kvalade in för, säger Hubert. Jag ser det som att det inte är vi som väljer land, det är länderna som väljer oss. Vi hade så kort äktenskap så vi passade inte in på alla kontakter.

– Och så ville vi ha ett så litet barn som möjligt, så snabbt som möjligt, tillägger Annika.

En inte precis ovanlig önskan. Dessutom hände det sig att Hubert dagen efter utbildningen i Röstånga gav sig iväg på en tjänsteresa till Kina. Och efter den var han helt såld på Kina. Ett annat skäl var att det verkade lätt att göra en adoptionsresa dit.

– Vi är visserligen resvana, men när man ska göra en så viktig resa kan det vara skönt att åka i grupp där allt är ordnat.

HUR LÅNG TID RÄKNAR NI med att det dröjer innan ni får barnbesked?

– Det vill vi helst inte räkna på, säger Annika. I dagsläget ser det ut som om det kan dröja tre-fyra år. Men vi hoppas förstås på att det kan förändras till det bättre.

Annika och Hubert har också funderat på att anmäla sig för ett så kallat SN-barn, det vill säga ett barn med särskilda be-

hov. Men det är inget beslut som kan hastas fram, det måste tänkas över noga och familjen måste vara väl förberedd.

HUR KÄNNER DET ATT VÄNTA?

– Det finns ett ord som täcker allt: Frustration! säger Annika. Jag är en tjej som inte brukar ge upp, jag tar tag i och fixar saker direkt. Men detta kan jag inte på något vis påverka.

Hubert berättar att de räknade med sju-åtta månaders väntan den gången de lämnade in sin ansökan. Nu har det gått nästan två år, och de ser inte slutet på sin väntan på länge än.

Det verkar som om handläggningstiden ökar för varje gång det kommer barnbesked.

ANNIKA OCH HUBERT HAR ÄNDÅ förståelse för att de inte får några säkra svar.

– Ingen vet ju hur det blir, inte heller FFIA har kristallkula och kan se in i framtiden, säger Annika.

Och det är väl det som är det svåra – ovissheten. Om de visste att det tar tre år, så kunde de inrätta sina liv efter det. Mycket hänger på familjesituationen när man ska ta större beslut, till exempel byta jobb, bygga hus ...

– Jag börjar känna mig gammal, säger Annika, lite förvånande.

Hubert säger sig inte känna sig gammal – men otålig!

– Det finns väldigt många barn runt oss, säger Annika. Vi älskar barn men ibland blir det jobbigt att träffa dem.

– Man påminns om det man inte har, säger Hubert.

BLIR DET MÅNGA FRÅGOR FRÅN omgivningen?

Jovisst, men Annika tycker att det är skönt att alla i familjen, vänner och bekanta vet om att de är inne i en adoptionsprocess. Och hon tycker att det känns bra att få prata om det. Hubert däremot finner det jobbigt att aldrig kunna ge några svar på frågorna om när de ska resa till Kina.

I grannhuset i radhusområdet bor två små barn från Kina. Annika och Hubert tycker att det är fantastiskt att få träffa



Inget vet hur det blir. Ovissheten är det svåra, tycker Annika och Hubert Andersson om sin väntan på barnbeskedet.

dem. När de flyttade in och förstod att grannarna var en familj som också hade Kinabarn tyckte de att det var så praktiskt – deras barn skulle få lekkamrater som var från samma land.

– Då såg det hoppfullt ut. Nu tror vi att åldersskillnaden mellan deras barn och vårt kommer att bli så stor att de inte kommer att vilja leka med varandra, säger Annika lite uppgivet.

KÄNNER NI NÅGRA andra i samma situation?

– Nej, tyvärr inte, säger Hubert. Vi har träffat folk på de kurser vi gått, men det är inga som vi umgås med. Det är synd, vi skulle gärna ha några att prata med som är väntande, som vi.

– Vi har vänner som stöttar oss till hundra procent, säger Annika, men det är ingen av dem som kan förstå hur vi känner det.

Hon skulle vilja att FFIA på något sätt kunde hjälpa dem som är i samma situation att komma i kontakt med varandra, på någon chatsida till exempel.

– Vissa dagar är svårare än andra, säger Annika. Då skulle det vara skönt att ha några att prata med så att man känner att man inte är ensam.

ING-MARIE SÖDERBERG

Är ni en familj i samma situation som Hubert och Annika Andersson och vill komma i kontakt med dem? Här är deras e-postadress:
annikaohubbe@hotmail.com

Styrelse 2008-2009

Ordförande

Carin Fremling
N Vinön 310
715 93 Odensbacken
Tel: 019-44 80 46, (019-27 23 33),
0702-99 64 04
carin.fremling@nuinternet.com

Vice ordförande

P-O Hansson
Klostergatan 43 C
582 23 Linköping
Tel 0708-20 02 56
P-O.Hansson@ped.gu.se

Eva Minton

Anders Olsvägen 7
23 637 Höllviken
tel: 040-45 01 85
0708-45 01 86
eva.minton@tele2.se

Anna-Malin Josefsson

Bergiusvägen 5
554 66 Jönköping
Tel: 036-14 18 95
0702-53 32 71
annamalin.josefsson@telia.com

Eva Kristensen

Binketorpsvägen 12
433 31 Partille
Tel: 031-44 48 87
076-527 83 22
eva.kristensen@telfa.se

Ing-Marie Söderberg

Råby 35
755 94 Uppsala
Tel: 018-31 74 04,
0706-86 24 29
tillraby@telia.com

Tf. verksamhetschef

Annikka Hedberg
Tel: 031-704 60 80
annikka.hedberg@ffia.se

Personalrepresentant

Monica Samuelson
Tel: 031-704 60 80
monica.samuelson@ffia.se

Ny styrelse för FFIA

Den sista maj hölls FFIA:s årsmöte i Kungälv. En ny styrelse valdes, till största delen identisk med den interimstyrelse som valdes i mars.

ANNA-MALIN JOSEFSSON bor i Jönköping, städar på länssjukhuset och har två barn från Guatemala. Ända sedan början av 90-talet har hon varit aktiv lokalt för FFIA som programansvarig i samarbete med AC. Anna-Malin har även varit kontaktperson för adoptivfamiljer som adopterade från Guatemala och har arbetat med utbildning för FFIA. Nu fungerar hon som resurs på familjecentralen i Jönköping, där man har utbildning för familjer som just kommit hem med sina adoptivbarn.

CARIN FREMLING är lågstadielärare och bor på Vinön i Hjälmarén och i Örebro. Hon har varit med i FFIA sedan 1986, och har två barn från Sri Lanka och ett från Indien. Inom FFIA har hon tidigare varit kontaktperson för adoptivfamiljer (Indien). Hon är aktiv inom biståndet, främst i Indien men har även varit engagerad i Kinabiståndet.

EVA MINTON bor utanför Malmö och är till yrket jurist på skatteverket. Hon har två barn, varav ett adopterat från Indien, och flera barnbarn.

Eva började arbeta med FFIA 1988 som kontakt/handläggare för Sofosh/Shreevatsa i Pune Indien. Hon är och har varit sekreterare i styrelsen, och arbetar också med handikappbiståndet i Pune.

EVA KRISTENSEN är ekonomichef från Göteborg. Hon har två flickor från Kina och två biologiska barn samt barnbarn. Är med i FFIA sedan tolv år. Hon har även under en tidigare period varit med i FFIA:s styrelse. "Att min familj är medlemmar i föreningen efter adoptionen är vårt sätt att ge ett bidrag tillbaka för allt engagemang, tröst och hopp de har givit till oss, både före, under och efter adoptionen."

FORTSÄTTNING PÅ SIDAN 7



Styrelsen samlad i Kungälv efter årsmötet. Från vänster Anna-Malin Josefsson, Carin Fremling, Eva Minton, Eva Kristensen, tf verksamhetschef Annikka Hedberg, Monica Samuelson (personalrepresentant), P-O Hansson samt Ing-Marie Söderberg.



Kommunikation och kulturkrockar i Kina

I april var FFIA med och arrangerade ett utbildningsseminarium för resebyrån BOCITS i Kina. Deltagarna fick lära sig en del om vad adoptivfamiljerna fått gå igenom innan de kommit så långt som till adoptionsresan. Också kulturskillnader mellan svenskar och kineser diskuterades.



Glada seminariedeltagare: ChenChen, Rose, Jenny och Carol.

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 6

P-O HANSSON är lärarutbildare vid Göteborgs och Linköpings universitet. Han bor i Linköping och har adopterat en liten flicka från Kenya. Med den erfarenheten i ryggen bistår han nu FFIA med hjälp och råd för att komma igång med verksamheten där. Är medlem i FFIA sedan slutet av förra året. Frågor som intresserar honom särskilt är bistånds-, utvecklings- och utbildningsfrågor.

ING-MARIE SÖDERBERG bor utanför Uppsala och arbetar som informatör och redaktör i kommunen. Är medlem sedan 1987 och har två barn från Indien. Hon har arbetat med tidningen Vi Adoptivfamiljer mer och mindre i olika perioder sedan början av 90-talet, och har även varit med i styrelsen tidigare.

Den kinesiska resebyrån BOCITS har hand om och ansvarar för arrangemanget av familjernas adoptionsresor till provinserna där adoptionerna genomförs.

Tio nationella guider från Peking, flera lokala guider från fyra olika provinser, personal från BOCITS kontor samt Adoptionscentrums och FFIA:s medarbetare deltog i ett utbildningsseminarium arrangerat av AC och FFIA i april månad i Peking.

Guiderna möter familjerna i slutet av deras adoptionsprocess. En del av seminariet handlade om att beskriva för guiderna vad familjerna har gått igenom innan de kommer så långt att de får möta sina barn.

Vi beskrev den svenska föräldrautbildningen och hur en utredning görs.

Vi diskuterade också kring frågor som:

Vad är en adoption? Hur känns det att vara adopterad? Hur går det för barnen?

Adoption innebär ett möte mellan barn och familj, men är också ett möte mellan två olika kulturer. Vi hade bjudit in Per Dahl, som bor och arbetar i Kina sedan många år och är specialist på kulturskillnader mellan Kina och västerlandet.

Per höll en spännande och lärorik föreläsning om hur olika filosofiska inriktningar i olika delar av världen påverkar olika kulturer.

Den kultur som vi är uppväxta i bestämmer det sätt som vi tänker och kommunicerar på, och även hur vi ser på världen. Det finns särskilt två saker som kan försvåra kommunikationen mellan två olika kulturer; språket och fördomar.

Gruppdiskussioner följde efter att vi presenterat ett bildspel om Sverige och svenskarna.

Hur är den stereotypiske svensken och hur är den stereotypiske kinesen? Och hur kan det påverka samspelet och kommunikationen? Olika etiska problemställningar och svåra situationer som kan uppstå i samband med adoptionen diskuterades.

Som lite kuriosa kan vi berätta att Per refererade till en undersökning där kineser beskriver svenskar som trevliga, ärliga, måste alltid planera, perfektionister, frågar alltid efter andras åsikter men gör alltid i slutändan som de själva vill ändå, inte goda lyssnare.

Svenskar i sin tur beskrev kineser som hårt arbetande, snälla, pragmatiska, hjälpsamma, relationsfrämjande, svårt att veta vad de egentligen tycker.

LOREDANA COLQUE OCH FREDRIK HOLMÉN
HANDLÄGGARE FFIA:S KONTOR

Tre flickor i Pune får svenska familjer

Monica Samuelson från FFIA reste till Indien för att vara med när åttaåriga Sujata, sexåriga Parvati och tvååriga Nirmitee träffade sina nya familjer för första gången. Hon fick också vara med om en adoptionsceremoni, så vacker att hon sent ska glömma den.

PUNE, INDIEN, FEBRUARI 2008. Innan familjerna har kommit åker jag till barnhemmet Shreevatsa för att träffa de utsedda barnen. Här möter jag först socialarbetaren Mrs Sangita Pawar, som träffar barnen varje dag. Hon jobbar även på kontoret med familjernas handlingar.

Den första lilla flickan vi träffar är Parvati, sex år, som har visat oro för att lämna barnhemmet då hon är så väl förankrad i barngruppen. När Sangita berättar att jag är från Sverige rusar Parvati fram och ger mig en stor kram. Sangita blir förvånad, Parvati brukar vara väldigt blyg. Jag stannar ett tag för att uppdatera mig om de äldre barnen innan jag åker till hotellet igen.

Precis när jag kommer tillbaka anländer

de tre familjerna Borglund, Ljungberg och Eriksson-Patel i en liten van från Mumbai. Eftersom de är så många delar de på en bil, det är billigare än att köpa flygbiljetter. Jag frågar om de vill vila eller följa med till barnhemmet och träffa sina barn. De rusar upp och tvättar av sig och vi ordnar med bilar från hotellet.

VI REGISTRERAR OSS I LIGGAREN på barnhemmet och Parvati kramar mig igen, innan hon får syn på sin familj som hon känner igen från fotoalbumet. Parvati tyr sig sedan till sin pappa. Sujata, åtta år, som också får möta sin familj för första gången, springer fram och kramar sin nya mamma. Det är ett speciellt ögonblick för oss alla.

Sangita och jag pratar om adoption av äldre barn och hur det blir för barnen att byta land och kultur när de är äldre. Sangita berättar då om en pojke som jag träffat på barnhemmet för två år sedan, och som var nio år när han fick en familj i USA.

När pojken Kanak fick sitt efterlängta fotoalbum på sin nya mamma och pappa sprang han omkring och skrek av lycka och visade albumet för alla som ville se det. Det är ett stort ögonblick på barnhemmet när ett barn får sitt album, som visar att barnet nu ska få en egen familj.

Glädjen varade fram tills dess att familjen kommit och det var dags för ceremoni och avresa från det trygga barnhemmet. Under ceremonin satt Kanak helt tyst och sa inte ett ord, han ville inte ens titta på sina nya föräldrar. När de sedan kom till hotellet ville Kanak inte gå in på hotellrummet utan det blev till att sitta i lobbyn och leka tills Kanak somnade för natten. Först då kunde föräldrarna försiktigt bära in honom på rummet. Hotellpersonalen samarbetade med familjen, hjälpte till att

tolka ibland och lät den nybildade familjen hålla till i lobbyn.

Detta fortgick i nästan en vecka innan Kanak kunde slappna av, och våga gå in till det i hans tycke lilla skrämmande hotellrummet.

Sista dagen bad han att få åka tillbaka till barnhemmet. Alla trodde att han kom för att ta farväl av personalen och sina vänner på barnhemmet. Men det enda Kanak ville göra var att ta ett varv på gårdsplanen och visa upp sina nya kläder, keps och solglasögon för de andra innan han åkte – han ville inte prata med någon. Nu bor Kanak med sin familj på en gård i USA, där det finns djur som han får hjälpa till att mata och sköta om. Enligt vad barnhemmet fått veta har han det bra där.

DET ÄR INTE SÅ OFTA MAN FRÅN detta barnhem förmedlar adoptioner av äldre barn, och personalen är mån om att det ska bli så bra som möjligt för barnen. De vill också gärna ha löpande informell information om hur det går. En sak som jag reflekterat över är att båda familjerna som nu adopterar de större flickorna har fått skriva på IQ-rapporter rörande barnen.

Båda flickorna hade rapporter om extremt lågt IQ-värde, och det fanns anledning för familjerna att befara att barnen hade någon form av utvecklingsstörning.

Efter att vi tillbringat lite tid tillsammans med barnen får både jag och föräldrarna se att barnen kan skriva bokstäver, säga en del ord på svenska och engelska och rita vackra teckningar. De verkar med andra ord helt normalt begåvade.

Det visar sig att IQ-tester görs på ett annat sjukhus än det som barnen vanligen har undersökts på. Barnen blir rädda



Är du min mamma? Nirmitee och Sarah får en första kontakt under storebrors överinseende.



Barnen upptas i sina familjer. Familjen Borglund med Parvati och Sujata i mitten.

när de kommer till den ovana sjukhusmiljön, och förstår inte riktigt vad som väntas av dem. Detta gör att IQ-testet inte faller väl ut. Den indiska domstolen kräver att dessa tester görs för barn över tre års ålder.

Det är på flera sätt synd att testerna är så missvisande, eftersom föräldrarna har oroat sig mycket i onödan. Det kan resultera i att det blir svårt att finna familjer till barnen när de här testerna finns och visar så fel.

Parvati och Sujata har gått i skola i Pune i väntan på sina familjer, och båda har kämpat för att lära sig så mycket som möjligt som de kan visa för sina familjer. De är upprymda och spralliga inför allt det nya. De har lånat sina respektive familjers digitalkameror och springer runt och tar kort på precis allting. Familjerna låter dem hållas även om kamerorna behandlas lite hårdhänt ibland.

UTE PÅ GÅRDSPLANEN HAR ÄVEN familjen Patel-Ericsson som ska adoptera lilla Nirmitee, två och ett halvt år, börjat få kontakt med sin dotter. Först blev hon lite rädd för dem, men det börjar nu gå över.

Mamma, som ursprungligen själv är från Indien, kan prata lite gujarati med flickan.

Hon verkar förstå, trots att det är marathi de talar på barnhemmet.

JAG TILLBRINGAR ÄVEN EN DEL TID med det syskonpar som har föräldrar utsedda i Sverige, Jayashree, sju år, och hennes lillebror Akshay, tre år. Jayashree är ledsen över att hennes kompisar snart ska lämna barnhemmet. Hon vill också få en familj och åka till Sverige.

Jag har med mig fotoalbum från deras nya familj, men får ju inte visa det för barnen innan domstolen har godkänt familjens handlingar. Sangita säger till barnen att "auntie" Monica kanske kan hjälpa till att hitta en familj även till dem i Sverige. Efter det får jag en liten följeslagare i Jayashree.

Dagen därpå kommer familjen Patel-Eriksson för att skriva på sina adoptionshandlingar för Nirmitee. De får födelsecertifikat, courtorder och en livsbok som är gjord av volontärer på barnhemmet. I boken ligger två små pärlarmband som är tillverkade av den biologiska mamman.

Tillsammans med detta får familjen ett stort ark papper, där den biologiska mamman gjort ett avtryck av sina händer med röd färg, "mothers blessing hands". På pappret sitter en liten inplastad lock av



Påklädning. Nirmitee förbereds för ceremonin. Sujata, Parvati och de andra barnen är mycket intresserade.

FORTSÄTTNING PÅ SIDAN 10

Tre flickor i Pune ...

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 9

mammans hår. Jag kände inte till innan att man brukar få detta med sig, och det var ett laddat ögonblick för adoptivfamiljen att ta emot denna länk till den biologiska mamman.

Under morgondagen skulle socialarbetaren se om hon kunde hitta någon mer information om Nirmitee än den som familjen fått i barnbeskedet.

Annan information som familjen får av socialarbetaren är att deras dotter är "stubborn, cranky" och vill bli buren hela tiden, och att det troligen blir problem den första natten på hotellet. Man kan inte säga annat än att de är uppriktiga med sin information.

DAGEN EFTER FICK FAMILJEN en liten anteckningsbok där alla barnsköterskor hade skrivit några rader om deras dotter, om hennes personlighet, vad hon tyckte om att göra och vad de tyckte om henne och de skrev sedan under med sina namn.

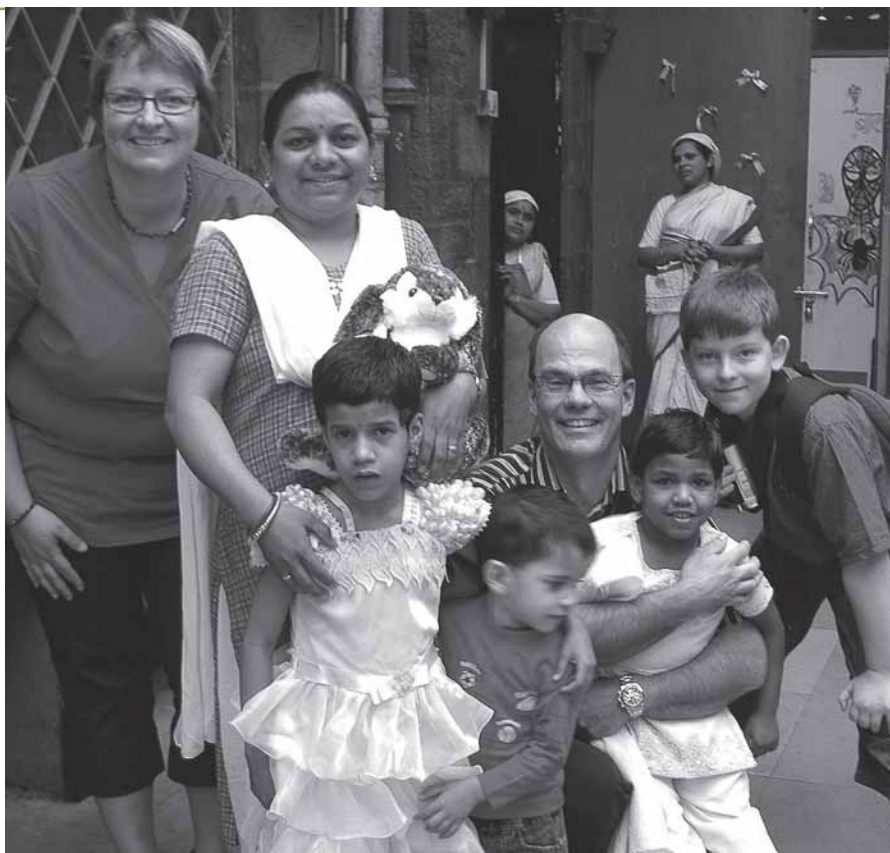
Om Nirmitee någon gång åker tillbaka för att besöka sitt barnhem så har hon sin lilla bok med alla sköterskors namn. Förhoppningsvis jobbar någon av dem kvar då som minns Nirmitee.

Nästa morgon åker jag med familjen Patel-Ericsson till barnhemmet. Vi är alla lite nervösa och finkladda inför ceremonin. Utanför grindarna håller tre volontärer på att måla ett ohm-tecken med olidfärgad sand, de skriver Happy adoption under tecknet. Inne på barnhemmet är det febril aktivitet och spänning i luften.

Lilla Nirmitee är nog mest nervös av alla, hon hämtas in från gården och kläs om i en ny liten skraddarsydd grön sari. I rummet där barnen normalt sett brukar äta hålls också sand på stengolvet där det står "God Bless You Nirmitee" och fina snirklar och blommor omger texten.

Längst in står tre små låga pallar där familjen ska sitta. Nu kommer familjen in och sätter sig på pallarna, lilla Nirmitee får sitta i mammas knä. Jag sitter på golvet på en matta med de andra barnen på barnhemmet och tittar på.

BAKOM MIG SITTER DE ANDRA svenska familjerna med de två äldre flickorna som snart ska gå igenom samma sak. Längst bort står all personal på barnhemmet, och totalt är det nog 30-40 personer närvarande. En manlig volontär välsignar pappan och sonen i familjen genom att dutta färg



Gruppfoto. Familjen Ljungberg tillsammans med socialarbetaren Sangita Pawar samt sjuåriga Jayashree och hennes lillebror Akshay, tre år. Syskonen vill också få en familj och åka till Sverige. De vet ännu inte att en familj är utsedd till dem ... men något är det, för Jayashree har fått en extra fin rosa klänning i dag!

på pannan och hålla riskorn i håret på dem. Sedan är det mammans och dotterns tur – de får också färg i pannorna och riskorn i håret.

Båda barnen får också blomkransar runt halsarna och till slut får de varsin liten tesked med socker i munnen. Alla barnen bredvid mig är alldeles tysta och tittar på sin lilla vän som nu blir upptagen i sin nya familj. Detta ögonblick är så vackert och fint att jag blir djupt berörd, detta kommer jag aldrig att glömma.

NU ÄR CEREMONIN KLAR OCH ALLA är glada och skrattar och gråter om vart annat. Kokerskan kommer ut från köket med små blecktallrikar med varmt ris med ärtor och nötter. Alla får varsin liten tallrik med en tesked så vi slipper äta med händerna. Nu är Nirmitee officiellt en medlem av familjen Patel-Ericsson och kan följa med dem utanför grindarna till sitt nya liv.

Efter hemkomsten har jag haft en del kontakt med familjerna. De båda stora flickorna flög hem tillsammans och allt var frid och fröjd ända tills de skulle skiljas åt på Kastrup. De skrek och grät och familjerna fick hålla fast dem för att få dem med sig.

Väl hemma har flickorna ringt till var-

andra – de två första gångerna grät de när de pratade med varandra och familjerna kunde ju tyvärr inte förstå vad de pratade om. Nu mår de bättre och är glada när de pratar med varandra i telefon på knagglig svenska, utan att använda något indiskt ord!

Familjerna bor cirka 15 mil ifrån varandra och träffades åter i början av juni. I slutet av sommaren kommer de att ses igen på Pune-träffen.

Omställningen från att ha levt tätt in på alla sina barnhemskompisar till att komma till ett "folktomt" svenskt hem är stor. I de här två fallen ser omställningen ut att fungera bra.

Parvati leker nu med svenska kamrater och gör sig förstådd på svenska – efter tolv veckor i Sverige.

MONICA SAMUELSON



Sujata och Parvati möttes igen – i Sverige.

Bye bye Mumbai

– Allting har hittills gått fantastiskt bra, berättar Carin Borglund, som är mamma till åttaåriga Sujata.

Familjen kom hem till Småland i kalla februari, en stor klimatställning om inte annat. Carin är förvånad över hur bra Sujata har anpassat sig, hur lätt det går med språket och hur glad hon alltid är. Hon har lätt att få kompisar. Det enda som bekymrar Carin är att Sujata aldrig gråter, inte ens när hon slår sig.

– På barnhemmet kanske det inte lönade sig att gråta. Men jag hoppas hon lär sig nu att det är tillåtet att visa om man blir ledsen.

Sujata har gått i förskolan några månader, hon började efter påsk. Mamma var med de första veckorna. I höst ska hon börja i skolan, något som hon ser fram emot, och hon pratar redan bra svenska.

– Hon lyssnar in språket, och böjer till och med verben rätt, säger Carin.

Hon är överraskad över att Sujata tycks vara så begåvad, med tanke på de IQ-test de fått från Indien.

Det verkar som om Sujata var väl förberedd på att få en familj, det var som att hon bara väntat på det. Mamma har frågat: "Skulle du vilja flytta tillbaka till Indien?" "Nej", säger Sujata, "men jag vill hälsa på".

Hemresan med flyg gick extra bra i och med att kompisen Parvati var med. "Bye bye Mumbai", sa Sujata och skrattade när planet lyfte.

Det är inte så att Sujata försöker tränga undan Indienminnena, nej tvärtom tar hon vara på dem. Hon gillar att titta på videofilm och bilder från Pune, och hon har skivor med indisk musik som hon gärna lyssnar på. Och hon pratar om Indien med mamma och pappa, berättar saker hon kommer ihåg.

Att Sujata och Parvati får behålla kontakten är viktigt, det är båda familjerna medvetna om.

– De har ju en lång relation som sträcker sig tillbaka till tiden när de bodde på ett annat barnhem, innan de kom till Pune, säger Carin.

ING-MARIE SÖDERBERG

En enkel Bombay – Mjölby

Det viktigaste är att föräldrarna vet vad de ger sig in på när de adopterar ett äldre barn, menar Sofia Eriksson, som kom till Sverige från Bombay när hon var fem år.

Sofia Shabira Eriksson är 32 år och arbetar som administratör på en bilfirma. Hon bor i Mjölby med man och tre barn, men är född i Bombay, Indien. År 1981, när hon var fem år, hämtades hon hem till Sverige av sin familj.

Vad minns du från barnhemmet?

– Jag minns att vi sov i långa rader på golvet. Jag ville inte sova längst in mot väggen för där fanns det myror. Det var tryggare att ligga mitt i raden. Och man var jätterädd när man vaknade mitt i natten och behövde gå på toaletten, för där var det så mörkt.

ÅR 1996 DELTOG SOFIA, hennes föräldrar och pojkvän i en av FFIA:s återresor. Då åter såg hon Additional Remand Home, där hon bott ett år av sitt liv. Hur kändes det?

– Jag trodde att jag skulle få mina minnen tillbaka, att en massa pusselbitar skulle falla på plats. Men så blev det inte. Visst kände jag igen mig, men några särskilda känslor uppstod inte.

Enligt FFIA:s Britt-Marie Nygren var Additional Remand Home ett ganska förfärligt barnhem, med "600 barn inspärade under bedrövligheter". Och hon tyckte inte det blivit särskilt mycket bättre då hon återsåg det 1996. Hur upplevde du det, Sofia?

– Jag vet inte, jag hade ju inget att jämföra med. Men det var som att förflyttas långt tillbaka i tiden, med en annan syn på hur man behandlar barn.

SOFIA KUNDE INTE RIKTIGT KÄNNA att hon själv verkligen hade bott där, "det var som att det var en annan person".

Hon har märkligt nog fler minnesglimtar från tiden innan barnhemmet än från året hon tillbringade där.



– Min övertygelse

är att jag kom till barnhemmet för att jag tappades bort, säger Sofia.

HON KOMMER IHÅG EN MAMMA och en syster, och hon har en bild av att hon sitter på mammans rygg när mamman arbetar på ett fält. Hon tycker sig också minnas att hon var med en vuxen på en gravplats, där det låg blommor. Någon delade en kokosnöt. Sofia är säker på att det här är hennes egna minnen för hon ser allt likasom underifrån, ur ett litet barns perspektiv alltså.

En annan minnesbild är att hon åker tåg med sin syster, och att hon går av tåget själv. Systemen är inte med. Sofia hittades på en järnvägsstation, så det verkar ju stämma.

Efter ett år på barnhemmet Additional Remand Home kom Sofias adoptivfamilj för att hämta henne, men hon kommer ihåg att hon blev väldigt rädd för dem först. Hon låg stilla på sängen i hotellrummet och vågade inte röra sig.

– Sedan tvättade jag mig noga i handfatet, jag trodde jag var smutsig när de andra var vita.

Hur gick det att anpassa sig till livet i Sverige?

– Det gick bra, men jag minns att det var svårt med språket och att göra sig förstådd i början.

Skolan och kamratlivet fungerade också bra, tycker hon. Men visst hade hon en stormig tonårstid, hon är glad att hennes föräldrar orkade med henne.

– Det viktigaste är att föräldrarna vet vad de ger sig in på när de adopterar äldre barn, som ju ändå har en del i bagaget.

FORTSÄTTNING PÅ SIDAN 12

En enkel Bombay ...

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 11

Sofia tycker att det svåraste med att vara adopterad som "äldre" barn är att hon har minnen som hon inte kan dela med någon.

– Jag önskar ibland att jag hade någon att prata med om dem, men ingen annan vet ju något om den tiden.

Hon tillägger att hon gärna skulle vilja prata med någon vuxen adopterad som har liknande erfarenheter som hon.

Vill du komma i kontakt med Sofia? Skriv i så fall till redaktionen för Vi Adoptivfamiljer, tillraby@telia.com, så förmedlar vi brevet.

ING-MARIE SÖDERBERG



Sofia Eriksson och hennes barn, Jacob, Anton och Ida.

I juni var Monica Samuelson tillsammans med vice ordföranden i styrelsen, P-O Hansson, i Nairobi för att följa upp vår licens – som nu är klar – för att förmedla adoptioner från Kenya.

Kontakt med Kenya

Vi börjar med att besöka vår samarbetspartner i Kenya, Little Angels Network, som kommer att vara vår länk till barnhemmen. Little Angels har funnits sedan 2001 och är en av fem auktoriserade adoptionsorganisationer i Kenya. Little Angels samarbetar med elva olika barnhem, varav nio ligger i Nairobiområdet. Organisationen förmedlade cirka 105 adoptioner förra året, 89 av dem var inhemska.

Behoven är stora i Kenya, vid vårt besök fanns det mer än 500 övergivna barn utredda och i väntan på adoptivfamilj. Givetvis vill man även i Kenya i första hand finna inhemska föräldrar till barnen, det finns dock ett stort behov av internationella familjer. Anledningen till att barn överges är flera. En del förlorar en eller båda sina föräldrar i hiv/aids, de brukar oftast adopteras av någon i släkten.

Finns det ingen släkt till barnen finns det möjlighet för dem att få en familj utomlands. Många barn överges också av sin ensamstående mamma direkt efter födseln. En del lämnas på sjukhus, på polisstationer eller andra offentliga platser.

När barn överges ska de registreras på

behörig myndighet, därefter görs en utredning för att kartlägga barnets bakgrund. Det måste gå minst sex månader innan barnet sedan förklaras fritt för adoption, samma sak gäller för de barn som förlorat sina föräldrar i hiv/aids.

I NAIROBI PASSAR VI ÄVEN på att besöka Svenska skolan, som ligger i en underbar miljö. Här finns allt man kan önska sig för skolbarn i alla åldrar, gröna områden, en pool och en tennisbana. Under tiden man väntar på att adoptionen ska bli klar i Kenya kan eventuella äldre syskon gå i Svenska skolan här.

Senare åker vi till det statliga barnhemmet, Nairobi State Home/Rescue center. Här finns barn upp till sex års ålder. De hamnar här efter att ha blivit övergivna på sjukhus, hittas på gatan eller ofredats hemma. Man försöker hjälpa barnen tillbaka till föräldrarna. En gång i månaden går man till domstol, domstolen följer upp och söker efter barnens föräldrar.

Barnhemmet är ett bedrövligt ställe, mörkt och trist och med stark doft från latrinerna i huset. Några barn sitter i en

sorts skolsal och har lektion. I andra rum står flera våningssängar tätt, tätt. Här ligger barn i fyra-femårsåldern och sover fast klockan bara är fyra på eftermiddagen. De ligger fem på tvären på rad i en och samma säng, benen sticker ut utanför kanten. Sedan ser jag att barnen inte sover, de bara ligger där och tittar. De ligger så tätt trots att det finns massor av lediga sängar i rummet. Det är en ledsam syn och den berör starkt.

Vi får veta att detta är ett tillfälligt hem, och att de flesta barn bara tillbringar ett halvår här i väntan på att förflyttas till ett privat barnhem. Det statliga barnhemmet har små medel att röra sig med, och får inte så mycket hjälp av staten som de hade behövt. De får en del privata donatorer men inte tillräckligt.

Det verkar dock som om en del av barnen varit här betydligt längre än sex månader, här finns mest pojkar i ålder fyra år och uppåt. De handikappade barn som finns här kan nog räkna med att få stanna kvar. Samma sak gäller flera av pojkarna. Det är oftast små flickor som adopteras, både nationellt och internationellt.

Nyumbani är ett barnhem för barn med HIV, som vi också besöker. Det drivs av italienska nunnor. Hemmet är uppdelat i "dwelling houses". I varje hus bor mellan åtta och tio barn tillsammans med en "mamma". Man försöker leva som en familj och har strikta rutiner.

De större barnen går i skolan varje dag utom söndag, då går de till kyrkan. De barn som är sjuka får bromsmedicin och mår förhållandevis bra. När barnen blir äldre, runt 17-18 år, får de flytta till ett eget hus tillsammans och bo där utan "mamma". De får lära sig att klara sig själva och att laga mat och tvätta. Målet är att de ska flytta härifrån när de blivit självständiga och kan skaffa ett arbete.

KIBERA HETER SLUMOMRÅDET i Nairobi. Här bor mellan 800 000 och 1,2 miljoner människor, det är ingen som riktigt vet. Vi börjar med att besöka Tunza, ett hem för barn som far illa hemma eller är föräldralösa. Just nu finns här 210 barn, och det är helt ofattbart att de kan få plats på den här lilla ytan. Det här är ett projekt som stöds av organisationen Global Relations, som P-O är ordförande i.

Tunza har nyligen byggt en ny våning ovanpå den gamla basen och i den nya våningen ryms flera klassrum. I flera av klassrummen pågår lektioner. I ett av dem sitter säkert 50 barn hopträngda i ett litet mörkt rum, relativt tysta och lyssnande på läraren.

Vi åkte vidare till ett barnhem/dagis som heter Mini-Rock, ytterligare ett projekt som GR stödjer. På Mini-Rock finns kanske 30 barn eller ännu fler. De flesta är i ett-två årsåldern och rusar fram när vi kommer in genom dörren. Jag försöker ta kort men en massa små händer försöker slita kameran ur händerna på mig.

Mini-Rock är känt i Kibera för att de tar så väl hand om barnen. För att få lite extra inkomster har man tagit in några barn till föräldrar som arbetar. De betalar en avgift och de pengarna bidrar till driften av hemmet.

Nästa besök är hos Kibera Craft, en grupp aidssjuka kvinnor som även de har stöd av GR. Tolv kvinnor arbetar tre dagar i veckan med att tillverka smycken. Smyckena säljs i Sverige och allt överskott går tillbaka till kvinnorna, dels som lön och dels som investering i material till mera smycken. Här tillverkas ringar, armband och halsband i olika läckra färgkombinationer, ett pilligt handarbete som man blir full av beundran inför.

Vi lämnar kvinnorna och åker en liten sträcka till, till det allra fattigaste området. Husen är plankskjul med en tunn plåtbit till tak, en gardin fungerar som dörr.

Området börjar med ett enormt berg av sopor. Ett tågspår går genom hela området. Man kan köpa vatten från cisterner, det är inte billigt och inte alldeles rent heller. FN har byggt flera stenhus om cirka fem våningar alldeles bredvid Kibera, och på sikt vill man att folk ska flytta från sina skjul och in husen i stället. Skjulen ska gradvis försvinna och alla ska få möjlighet att bo i en egen lägenhet. Det känns som om det är en bit kvar till FN:s vision.

NÄSTA ANHALT ÄR NEW LIFE HOME och jag blir visad runt av socialarbetaren Grace. Jag har aldrig sett ett liknande barnhem. Mjuk barnmusik spelas på lagom volym. På en bänk i rummet sitter flera volontärer och gosar med eller matar små bebisar. Några barn vaggas av elektriska(!) vaggor, en liten pojke hoppar i en hoppgunga och det är skinande rent på alla golv och vackra målningar på väggarna.

När vi kommer till det rum där alla ett-tvååringar bor får vi se att de precis har ätit och att alla gemensamt ska "go pot-tie" innan de tvättas och får på sig sina pyjamasar för natten. En underbar syn att se alla dess barn sitta och prata med varandra på rosa och ljusblå pottor.

Några småpojkar springer efter mig när vi tittar in i deras sovrum, de brukar sova i stora spjålsängar med spjålskydd! Det

har jag inte sett på något annat barnhem jag besökt. Över en av spjålsängarna sitter flera foton på blivande adoptivföräldrar, som en pojke väntar på att få träffa för första gången. Jag har en skön känsla i magen när jag lämnar barnhemmet, detta måste vara barnhemmens Hilton!

INNAN VI ÅTERVÄNDER TILL SVERIGE hinner vi besöka ytterligare ett barnhem, som ligger en bit utanför Nairobi. Rehema Pefa Home drivs av Irwin & Ruth Schwandt, båda med rötter i USA. Hit kommer barn som misshandlats i hemmet, övergivits på sjukhus eller är sjuka i aids. Många av barnen är svaga och undernärda när de kommer hit, här får de mat och god omvårdnad så att de växer till sig. Man kan se att barnen är förtjusta i föreståndarinnan Ruth, och hon ser sig som en mamma till alla barnen som kan bo här till de fyller 18. En del barn adopteras, men många blir kvar på hemmet. Rehema drivs i första hand med hjälp av donationer från privata givare och en del företag.

Många intryck finns med efter resan. Vi har besökt flera olika sorters barnhem, och medan det ena var väldigt tungt att besöka, var ett annat ett av de bästa jag någonsin sett. Behoven av familjer är stort, och trots att processen är lång med boende i landet kan man se vistelsen som en fantastisk möjlighet att lära känna sitt barns land och kultur.

MONICA SAMUELSON

FORTSÄTTNING PÅ SIDAN 14



Trångbodda. På Tunza Children Center i Kibera, Nairobi, finns 120 barn på en mycket liten yta men med en nyligen tillbyggd våning. Foto PO Hansson

Att adoptera från Kenya

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 13

För att adoptera från Kenya ska man ha varit gifta i tre år och vara minst 25 år gammal. Båda makarna måste vara medlemmar i någon kyrka eller trossamfund. Man kan ha ett eller flera barn tidigare.

Det går ganska fort att få barnbesked när man väl sammanställt sin ansökan. Två till fyra månader kan man räkna med att det tar tills man blir matchad med ett barn, tiden räknas efter att Little Angels har familjens ansökan hos sig. Därefter är det snabb avresa som gäller, och de kenyanska myndigheterna kräver sedan att familjen bor i Kenya tillsammans med sitt barn i tre månader innan man påbörjar domstolsprocessen.

Som familj får man god hjälp av Little Angels. Ett särskilt program finns utformat för de utländska familjerna som bland annat innebär hjälp att hitta boende. Little Angels ordnar även träffar med andra adoptivfamiljer under tiden man väntar.

Efter provotiden måste familjen stanna kvar i landet under domstolsprocessen, och en uppskattad total vistelsetid är cirka åtta-nio månader.

Tre domstolsbesök krävs och båda föräldrarna behöver närvara vid ett av dem. Man behöver inte stanna i Nairobi under hela tiden, man får lov att resa inom landet. Alternativt kan en av makarna resa hem under tiden och arbeta. För familjer som reser med äldre syskon finns Svenska skolan i Nairobi.

Under provotiden görs hembesök av en socialarbetare som kommer att utses av domstolen som "guardian ad litem". Barnets "guardian" kommer att skriva två-tre rapporter till domstolen under provotiden för att tala om att barnet har det bra i sin nya familj.



Först. PO Hanssons dotter Noemi väntar på sällskap av fler barn från Kenya.

Tillbaka till Kina

På återresan till Kina får vi möjlighet att fylla en del av de svarta hålen i våra barns bakgrund. Och dessutom turista i ett land som förändrats dramatiskt under de senaste tio åren.

Siri lutar sig fram över den disiga polaroidbilden och konstaterar:

– Det är ju jag.

Vi står på en dammig bygata i den lilla staden Leping i Jiangxiprovinns i södra Kina. Runt oss stimmar säkert femtio personer, en hund sitter framför en av portarna och iakttar uppståndelsen, en bit bort står en cykel med en bur full med duvor. Det här är, i alla fall för mig, höjdpunkten på vår återresa till Kina.

På fotografiet syns en åldrad kvinna med stramt tillbakakammat hår och två spädbarn i knäet. Mycket riktigt måste ett av dessa barn vara vår numera elvaåriga dotter Siri. Bilden är tagen en månad innan vi får henne i en hotellkorridor i provinshuvudstaden Nanchang.

Då, för tio år sedan, försökte jag kontrollera min frustration över att inte veta någonting om Siris bakgrund. Vi fick höra att vår dotter hade bott i fosterfamilj, och det var i stort sett vad barnhemsföreståndaren kunde berätta.

För övrigt fick vi luftiga svar, som kunde gälla vilket barn som helst. Siri var elva månader, smutsig, väldigt tunn och kunde knappt vända sig själv. Varför hade ingen tagit hand om henne ordentligt?

Nu välkomnas vi till det hus där hon bodde som bebis. Fostermamman är död sedan fyra år. Det är hennes son, Hu Zhi Zhong, och hans hustru, Zhan Qiu Ying, som tar emot oss. Vi bjuds på kokt vatten och frukt. En svärdotter kokar ägg till oss som vi ska doppa i socker – en lokal välkomstceremoni förklarar guiden.

Under tiden smäller ett fyrverkeri ute på gatan och huset fylls av grannar och släkt. Alla som vill får cigaretter av Hu Zhi Zhong. Stämningen är högljudd och hjärtlig. Vår yngre dotter Maj, som är åtta år, lämnar inte mitt knä och viskar att hon inte ville åka till sin provins. Hon gillar inte uppståndelsen som följt oss sedan vi anlände till Nanchangs flygplats och möttes av ett filmteam och en röd bande-

roll med texten "Welcome home our children seeking for roots".

Det här var en speciell resa. Vi var en stor grupp, sammanlagt över trettiofem personer från nio familjer, och myndigheterna i Jiangxi hade förberett det hela noggrant. Vi fick träffa provinsens socialminister, vi fick tillfälle att ställa frågor kring adoptionsverksamheten och framför allt hade barnhemmen av allt att döma fått instruktioner om att hjälpa oss så gott de bara förmådde. Även om de flesta av barnen i vår grupp bott i fosterfamilj är det ändå ett barnhem som haft ansvar för dem, och där förvaras handlingarna.

SIRIS BARNHEM HADE FLYTTATS men pappren fanns kvar och vi fick läsa vad vi ville. Det är en kvinna från barnhemmet som efter en god lunch, utbyte av presenter och en rundtur hjälper oss att kontakta sonen. Jag har först svårt att tro att det verkligen är sant att fostermamman var över sjuttio år när hon hade hand om Siri. Jag hade föreställt mig en familj med ett eget barn och så ett fosterbarn för att dryga ut de knappa inkomsterna, men en gammal dam?

När en man dyker upp på en dammig motorcykel med en kvinna på pakethållaren kan jag inte få ihop bilderna. De ser lite blyga ut framför barnhemmets imponerande fasad. De kikar på Siri och det finns värme i de där blickarna. Siri ler tillbaka och ställer upp sig för fotografering.

Jag frågar om de kan skriva sina namn i min anteckningsbok och guiden förklarar att de är analfabeter. Hon hjälper till att skriva ner de kinesiska tecknen och transkriberar namnen till latinska bokstäver. Sedan tar vi plats i minibussen och följer efter motorcykeln till deras hem där alltså hela byn väntar på oss.

EFTER DET MOTTAGANDET SLÄPPER all min ilska över att Siri inte blivit ordentligt omhändertagen som bebis. Fostermamman har nog gjort så gott hon har kunnat. Förut-

sättningarna för en fattig, gammal kvinna att ta väl hand om ett barn i en av Kinas fattigaste provinser har nog inte varit de bästa, även om barnhemmet hjälpt till med mat och kläder. Som avskedspresent får Siri två armringar av silver som fostermamman haft. Hon måste ha haft väldigt tunna armar och små händer.

NÄSTA DAG TAR VI OSS PÅ tvättbrädevägar ut mellan åkrarna till den plats där Siri enligt barnhemmets anteckningar hittades. Bilan kör långsamt mellan alla gropar och till slut kommer vi till ett litet torg som kantas av några låga hus och en myndighetsbyggnad. Där, pekar kvinnan från barnhemmet, på trappan hittades hon. Det känns överkligt. Vi har snart en folksamling runt oss men ingen har hört talas om Ma Tao, mannen som enligt polisens uppgifter hittade ett litet flickebarn här i juli 1997.

Längre tillbaka i tiden kan vi inte komma när det gäller Siris bakgrund. Mer kan vi inte få reda på. Men bara att få se platserna och möta människor som sett vårt barn när hon var några veckor gammal – det är stort. Större än jag kunnat tro.

Men resan innehöll också andra delar och för oss ytterligare ett barnhemsbesök. Vi började i Peking med några dagars turistande och lite shopping: Förbudna staden, sommarpalatset, de gamla hutongkvarteren med traditionell Pekingbebyggelse och så den långa muren förstås.

På tio år har Peking förändrats radikalt: trafiken är ännu mer infernalisk, många nya bilar syns på gatorna medan antalet cyklar har reducerats rejält.

ÄVEN I NANCHANG GJORDE vi studiebesök, bland annat på en skola. Vi fick delta i flagghissningen på morgonen och följa en musiklektion. Vi möttes på skolgården av ett hav av barn i blå och röda träningsoveraller och marschmusik i skrapiga högtalare. Och så åkte flaggan i topp och våra barn sjöng Idas sommarvisa.

Under vår första vecka i Kina hade Maj ofta växtvärk och jag tror att vi kunde känna igen oss rätt bra allihop i hennes onda. Det är jobbigt att få del av så mycket på en gång. Och nu är det dags att åka tåg till Majs provins Anhui som ligger på andra sidan Yangtsefloden.

Vår underbara lokala guide med det mystiska engelska namnet Echo hämtar

oss tidigt på morgonen och följer oss till stationen där vi boardar liggvagnarna. Trots att tågresan äger rum dagtid får vi alltså liggplatser. Barnen tycker det är lyxigt och äter taggodis.

Jonas och jag försöker genom dimman och regnet få en skymt av Gula bergen som är ett välkänt turistmål och har varit buddhistisk vallfartsort i århundraden. Vi lyckas dåligt med det men kommer så småningom fram till Hefei.

Efter en helg med nöjesfäلتsbesök och båtutur på den konstgjorda sjön hämtar vår guide oss och vi åker till Lu'an, där Maj föddes 1999. På barnhemmet tar föreståndaren och hans närmaste personal emot oss. Vi får ställa de få frågor vi har och bjuds på lunch.

NÄR DET GÄLLER MAJ FICK vi i samband med adoptionen träffa den barnsköterska som haft hand om henne på barnhemmet, och genom henne fick vi en rätt god bild av Majs bebtid. Hon var en välnärd och väl omhändertagen liten tjej, som kunde ställa sig upp själv med stöd. Skillnaden mot hur Siri såg ut när vi fick henne kunde knappt ha varit större.

När nannyn lämnade över Maj till oss grät hon övergivet och stirrade sedan argt på oss under lugg under några dagar innan hon började acceptera oss. Vi tolkade det som att hon hade haft det bra på barnhemmet, och det finns inte så många frågetecken att räta ut.

Nannyn har tyvärr slutat, men en annan kvinna som höll i Maj på ett av korten vi fick med handlingarna är kvar och hon visar oss runt. I ett rum sover fjorton små barn. I en av dessa sängar har alltså Maj sovit. Hon tittar sig omkring och är sedan mest nöjd med allt godis och all frukt som hon får med sig som present.

EFTER LUNCHEN, SOM VAR LITE mer formell än vi annars vant oss vid, åker vi in till stadens centrum för att titta på platsen där Maj hittades i september 1999. Då låg en grönsaksmarknad här, nu är det en park



Tillbaka. Här sov Maj när hon var bebis i Lu'an.



Fostermammans son och hans hustru tillsammans med Siri.

med nyplanterade träd. Få av husen runt omkring är äldre än fem år. Och här slutar alltså vår andra spårning den här resan.

Vi var borta under två veckor men resan har fortsatt i mitt huvud sedan dess. Att få träffa dessa människor, att få möjlighet att utreda det som är möjligt att utreda om sina barns första månader i livet är otroligt betydelsefullt. Mina flickor är nu elva och snart nio. Det var en bra ålder att göra den här resan i. Och att få dela resan med dem var alldeles fantastiskt.

GUNILLA GRAHN-HINNFORS



Nyblivna adoptivföräldrar sökes för forskningsprojekt

Upprop till er som väntar på att resa och hämta ert första barn, tio månader-tre år.

I mitt arbete har jag under många år träffat späd- och småbarnsföräldrar för att stödja samspel och föräldraskap. Jag är själv adoptivförälder och för närvarande doktorand vid Nordiska högskolan för folkhälsovetenskap i Göteborg.

I ett forskningsprojekt planerar jag att träffa 20 adoptivfamiljer som har adopterat sitt första barn. Avsikten är att öka kunskaperna om nyblivna adoptivfamiljer, och om Marte meo-metoden kan användas för att stödja kontakt och samspel i familjen.

Marte meo är en internationellt använd pedagogisk videofilmsmetod utvecklad i Holland på 1980-talet. I Marte meo utgår man från tanken att barn utvecklas i samspel med stödjande vuxna. Metoden syftar här till att stödja föräldrarna i sin nya roll och inspirera till idéer kring samvaron med barnet. Föräldrar och barn filmas tillsammans under några minuter i till exempel en mat-/leksituation eller vid ett blöjbyte. Vid nästa träff går man tillsammans med föräldrarna igenom och diskuterar de videoklipp som tydligast visar barnets kompetens och behov av stöd.

Kontakta mig om ni är intresserade av att delta.

GUNNEL OSTERMAN

GUNNEL.OSTERMAN@TELIA.COM TEL. 0705/55 11 53

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

För er som planerar en återresa ordnar vi individuella lösningar efter era önskemål.

Välkommen till oss - Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

Dags igen för Rolf Rybäcks populära återresa till INDIEN!

25 december - 11 januari
På denna resa besöker vi förutom Delhi & Agra även Madurai, Kodaikanal, Periyar & Cochin i södra Indien.
Avslutning i Mumbai.
Kontakta oss för program, prisuppgifter och bokning.



Kajsa Persson, Susanne Dal Molin, Caroline Wrethander, Anne Lorentzon



Tyghusgatan 2, 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Vi barn från Rumänien

Det är ganska många år sedan nu, som det kom några adoptivbarn från Rumänien. Men de finns runt om i Sverige och de träffas fortfarande varje år.

”Vill de fortfarande träffas när de blir tonåringar?” Ja nog har vi ställt oss den frågan många gånger. Och svaret blir, ”Ja visst vill de det!”.

Den 2-4 maj hade vi vår nionde familjeträff för Rumänienfamiljerna. För tredje året i rad träffades vi på Flahults ungdomsgård i hjärtat av Småland, och fortfarande är de med, våra ungdomar.

Äldst är tvillingarna Ida och Andrea som är tjugo år i år. Förra året kom de trots att föräldrarnas hade förhinder, de körde själva. Men i år kom hela familjen och med sig hade de en film som de tagit när de besökte flickornas biologiska föräldrar i hembyn.

Yngsta Rumänienbarnet i år var Jennie som är tio år i år, men absolut yngst var Axel som låg i mamma Åsas mage vid förra Träffen.

En av de roliga sidorna med Träffen är att alla familjer har barn från Rumänien, men alla barn är inte från Rumänien. Här är variationen stor, men alla känner sig välkomna och alla har kompisar, nya och gamla.

Barnen från Rumänien kom under en

begränsad period och från hela landet. I dag kommer det inte fler barn från Rumänien som har totalt adoptionsstopp, men det hindrar inte syskonskaran från att växa. Här finns äldre och yngre syskon från Kina, Thailand, Sri Lanka, Polen, Ryssland och Sverige.

I år, precis som andra år, kom både vana ”träffare” som varit med många gånger och nya och alla kommer snabbt in i gemenskapen, såväl barn och ungdomar som vuxna. Det är en spontan och härlig gemenskap där alla får vara med på sina egna villkor. På programmet i år stod traditionsenligt tipspromenad med kluriga frågor om Rumänien, grillning, lekar, visning av filmen från förra årets Träff och i år Idas och Andreas återresefilm.

Nästa år planeras en Jubileums-Träff eftersom det då är tionde året för Träffen. Som vanligt är alla välkomna, inbjudan går ut till alla medlemmar i FFIA som har barn från Rumänien. Dessutom går inbjudan ut till alla som någon gång varit med på Träffen. Jubileet ska firas med extra festligheter som ännu så länge är en hemlighet.



Hitåt. Maria visar vägen

För sommaren under jubileumsåret planeras också en resa till Rumäniens badort Mamaia som ligger vid Svarta havskusten.

KERSTIN IREHJELM



När det inte går som man tänkt sig

I den delvis självbiografiska romanen "Och vet inte vart" adopterar Anna och Sal två pojkar från Colombia, tre och fyra år gamla, kanske något äldre. Men inget blir som de hoppats.

Det är inte lätt för den nya familjen i romanen att finna samhörighet och gemenskap. Den ena pojken får ständiga raseriutbrott, den andra är alltför anpasslig och undvikande. Till slut går det riktigt illa.

Jag finner det lite svårt att som adoptivförälder läsa den här boken. Hade jag inte varit det hade jag kunnat läsa den som vilken roman som helst och bara ha tyckt att det var en bra bok. Men nu är jag, precis som romanens huvudpersoner, adoptivförälder och jag vill veta vad som är sant!

Att det är en roman och inte en dokumentär pekar första kapitlet på, där författaren tillåter sig en fantasi om hur det gick till när barnen blev övergivna. Det är riktigt bra, och kanske inte helt realistiskt heller.

I en artikel i Aftonbladet berättar Astrid Flemberg-Alcalá om sitt misslyckande som mamma. Intervjun talar för att boken har sin grund i verkligheten, men då är det en ganska väsentlig sak som inte stämmer. I boken dör en av pojkarna, i verkligheten lever han fortfarande.

I tidningsintervjun säger författaren att barnen skulle ha haft en annan mamma, som "kunde hålla fast och hålla om". Läser jag boken tycker jag nog att hon är både duktig och ambitiös, och gör så gott hon kan. Och tänk att från början tycker jag det ser rätt hoppfullt ut. Barnen är visserligen först aviga och otillgängliga, men de mjuknar och släpper till lite av sig själva redan under resan i Colombia. "Det här kommer att gå bra så småningom", tänker jag. Men det gör det inte.

I någon av alla vetenskapliga undersökningar som refererats i Vi Adoptivfamiljer har man kommit fram till att det inte är så mycket åldern vid adoptionen som har betydelse för hur det går för barnet, utan hur det haft det innan adoptionen.

Det är rätt uppenbart att pojkarna i den här romanen är psykiskt störda, och att de har svåra upplevelser bakom sig. "Vi var ingen familj, vi var ett socialt experiment", säger författaren i intervjun. Men jag vill inte tro att det ska behöva vara kört ens för en svårt störd fyraåring.

Jag tycker att detta är en klart läsvärd och på många sätt tänkvärd bok. Bara man inte drar slutsatsen att det är alltför riskfyllt att adoptera äldre barn. Det går ju för det mesta bra, om föräldrarna har inlevelseförmåga och förstår vad det innebär att barnet redan har en historia. Dock finns ju inga garantier för att få "lyckade" barn, vare sig man föder eller adopterar dem.

Men jag hade verkligen unnat Anna och Sal mer av den glädje och tillfredsställelse en adoption innebär, och inte bara alla bekymren.

ING-MARIE SÖDERBERG



Och vet inte vart
Astrid Flemberg-Alcalá
(2007) Natur och Kultur

Kinesiska skolan Rui Qing

En termin har gått sedan den kinesiska lördagsskolan Rui Qing startade sina klasser för kinesiska familjer och för adoptivfamiljer.

Många barn tycker det är roligt och givande att lära sig mandarinkinesiska. I dagsläget har skolan 148 elever. 40 elever utgör adoptivklasser i åldern 5-10 år och, så har vi cirka 100 modersspråkstalande elever i åldern 5-19 år.

Skolan styrs av föreningen Qingtian som stöttar skolan ekonomiskt med inköp av kursmaterial och fortbildning för lärarna, bland annat med pedagoger från Peking och med en tvåveckors utbildning vid Stockholms universitet.

Vi har även öppnat en klass för de mindre barnen 4-5 år med inriktning på aktiviteter och lekar på kinesiska. Så vi förbereder oss att ta emot fler familjer med barn i alla åldrar till kinaskolan.

Till detta söker vi dessutom barn som har fyllt åtta år till vår avancerade språkkurs. Efter de ordinarie språklektionerna kommer vi att ordna klasser i handarbete, taekwondo, måleri, kalligrafi, piano, kinesisk musik, Guzheng, matematik och dans. Parallellt med barnens språkkurser öppnar vi vuxenkurser i kinesiska.

Kurslokalen är belägen i Södra Latins gymnasiums lokaler i närheten av Slussen, Stockholm. Adressen är Skaraborgsgatan 14. Skolan har en kafeteria med goda "baozi" (stora knyten) som är barnens favoriter.

Rui betyder Sverige och Qing betyder ungdom, grönska, förhoppning och är även namnet på den ort föreningens styrelsemedlemmar kommer ifrån.

Höstterminen börjar lördag den 23/8. För adoptivklasserna är terminsavgiften 900 kronor och lektionstiderna är kl 10.00 - 12.30 varje/varannan lördag.

Koordinator för skolan är Susanne Johnsen, ruidiansue08@live.se, tel 070-863 12 83. Rektor är Meisang Fredmark 070-720 35 16.

Mer information: www.kinaskolan.com

FFIA:s kontor
tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se

Medlemsnytt

Återresa till Mittens Rike 2009

Följ med på FFIA:s återresa till Kina! En rundresa med barnhemsbesök, kultur och äventyr.

På sidan 14 kan vi ta del av familjen Grahn Hinnfors upplevelser från FFIA:s senaste återresa till Kina. Det var vår femte resa sedan vi började med återresor 2005, och nu till hösten kommer ytterligare två grupper att resa till Kina.

Vi planerar nu för två resor 2009, en resa runt påsk och en runt skolornas höstlov. Resornas längd planeras till cirka 12 dagar. Våra resor arrangeras i samarbete med KinareSOR. De i sin tur samarbetar med BOCITS (Beijing Oriental Century International Service) kring den kinesiska delen av resan. Det är också BOCITS som för familjernas räkning ansöker hos Civil Affairs i provinsen för att få tillstånd att besöka barnhemmen.

Med på resan följer en representant från FFIA, en svensk kvalificerad färdledare som talar kinesiska möter upp i Peking och en engelsktalande kinesisk nationell guide. Ute i provinsen möter även en lokal guide upp och är med gruppen under alla programinslag där.

Resan inleds med några dagars besök i Peking. Där lär vi känna varandra i gruppen och botaniseras bland stadens sevärdheter, och naturligtvis gör vi en ut-

flykt till Kinesiska muren.

Vi gör oss sedan redo för att resa till barnens ursprungsprovins. Där blir självklart den största händelse besöket på barnhemmet. Utifrån tidigare erfarenheter har mottagandet varit välkomnande och hjärtligt, så adopterade och föräldrar har känt sig väldigt nöjda med besöken.

Efter några dagar i ursprungsprovinsen fortsätter vår rundresa till världsmetropolen Shanghai med dess puls. Vi ser oss omkring och gör sightseeingturer och får uppleva en hisnande akrobatikföreställning.

Resan går mot sitt slut och det är dags att samlas för en avslutande middag tillsammans innan vi tar farväl av Kina för denna gång, och återvänder hem till Sverige fyllda med minnen och upplevelser!

Intresserad av att följa med? För att gå vidare med vår planering vill vi gärna få in en preliminäransmälan senast den 31 september. På anmälan anger ni namnen på dem som vill följa med, adress, tel, e-postadress och ålder (gäller barnet/bar-

nen) samt namn på provinsen ni vill besöka. Ange också om ni helst vill resa vår eller höst. Efter anmälningstidens slut tar vi utifrån hur stort intresset är för de olika provinserna ställning till vilka två provinser som kan bli aktuella för återresor 2009. För att en resa ska bli aktuell krävs minst 20 deltagare.

Vill man besöka ett syskons provins i samband med resan hjälper KinareSOR till att ordna det. Ange gärna önskemålet redan vid preliminäransmälan.

Intresseanmälan skickas via e-post till: kaisa.hammar@ffia.se eller till FFIA, Box 12027, 402 21 Göteborg.



KAISA HAMMAR

kaisa.hammar@ffia.se

TEL. 031-704 60 93

Platser för familjeträffar

Sommartid är inte bara semestertid utan också tid för att träffas och umgås i sin familjegrupp. Många grupper har säkert redan träffats och andra väntar kanske på att få åka på årets träff.

Under åren som gått har många hört av sig med tips på bra platser för familjeträffar. Vi behöver ständigt uppdatera listan!

Kanske ni i er grupp funnit en riktig "pärla". Kontakta då mig så kan jag utöka vår lista över platser för träffar.

Tanken med listan är att vi ska kunna hjälpa de olika grupperna att finna bra, prisvärda och barnvänliga platser.

Lika välkomna att höra av er är ni som delar med er av tips på platser, som ni som hör av er för få hjälp med att hitta en för nästa års träff. Och så kom ihåg att skicka in foton med text från era familjeträffar till vår tidning!

KAISA HAMMAR



Tips. Vandrarhemmet i Borghamn vid Vättern är ett trevligt ställe för familjeträffar.



DESSA SÖTA TJEJER kom hem i augusti 2004 från Guangxiprovinsen. Vår årsträff i maj hade vi på Väla jakt- och kursgård i Hökerum, där vi bodde mycket bra vid sjön och maten var utmärkt. Vi tillbringade dagen på Borås djurpark. Med på bilden finns även äldre och yngre syskon. Vi ses igen nästa år.

FAMILJEN ANDERSSON



VÅR SON DAVID KOM HEM i december 2007 från provinsen Tianjin. David är född i september 2006. Storasyster Rebecka kom hem i augusti 2004 från provinsen Guangxi.

LYCKLIGA FÖRÄLDRAR ANNIKA OCH JÖRGEN ANDERSSON, FLODA

Välkommen till familjeträff i Dumme mosse, Jönköping

Träffen vänder sig till familjer som redan har adoptivbarn, som väntar adoptivbarn eller själva är adopterade. Vi träffas söndag 7 september kl 14-17 vid södra parkeringen till Dumme mosse-leden. Skyltat från rondellen vid flygplatsen.

Vi träffas och umgås – går en tipspromenad, fikar eller grillar tillsammans. Ta själv med det du/ni vill äta. Vi ses!

Mer information: Lisbeth Stridh Gustafsson 036-163526, 070-5701091, Gunilla Gustafsson 036-91129 eller Anna-Malin Josefsson 036-141895, 0702-533271, FFIA:s medlemsverksamhet i Jönköping.

Träffen är ett samarbete mellan FFIA och AC i Jönköpings län.



VÅR ÄLSKADE DOTTER Julia ShuangXin kom hem med oss 3 maj 2007. Hon är född i Wuhan i Hubeiprovinsen 2005. Med oss i Kina var storsyster Mathilda JiaXi och mormor och morfar.

ANNA OCH MAGNUS SILFVERSTEN FRIZELL, KUNGÄLV